

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **N. U.**, narozený dne X
státní občan Albánské republiky
místem pobytu X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČO 06215912
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 8. 2019, č. j. MV-112578-4/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 18. 6. 2019, č. j. OAM-21095-28/PP-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňový orgán zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s tím, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a podle § 87e

odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Prvostupňové rozhodnutí

2. Správní orgán 1. stupně vyšel ze zjištění, že žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 2. 7. 2018, č. j. 2 T 56/2017 shledán vinným, že s dalšími obviněnými osobami v přesně nezjištěné době nejméně však od 28. 5. 2011 do 7. 9. 2016 organizovali komerční sexuální služby, poskytované jednotlivými dívkami, přičemž z výdělku těchto služeb, poskytovaných uvnitř privátu i ve formě eskortu, finančně profitovali, vybírali od dívek všechny peníze, z nichž dívkám následně osobně vypláceli polovinu z toho, co dívky vydělaly. Žalobce se podílel na dodávání klientů dívkám k sexuálním službám a za každého dodaného klienta dostával finanční provizi 500 Kč, přičemž jen za období od 23. 7. 2016 do 7. 9. 2016 si tak vydělal 41 700 Kč, čímž spáchal přečin kuplířství a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců s dvouletou podmínkou. Městský soud v Praze usnesením ze dne 27. 2. 2019, č. j. 7 To 42/2019, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 potvrdil. S ohledem na uvedené prvostupňový orgán dospěl k závěru, že žalobce vědomě porušil platné zákony související s jeho pobytem na území České republiky a je dán důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie z důvodu nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
3. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž oponoval tomu, že jeho jednání lze zařadit pod pojem závažné narušení veřejného pořádku. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 5As 51/2009-68 namítal, že z rozhodnutí nevyplývá, že by žalobce narušil veřejný pořádek. Dle jeho názoru správní orgán nehodnotil nebezpečnost jednání žalobce, jeho zavinění a možnost opakování v budoucnu. Rovněž namítal, že správní orgán 1. stupně vůbec nezkoumal otázku dopadů do jeho soukromého a rodinného života, když bylo prokázáno, že žalobce má skutečný a intenzivní vztah a paní L. R., která je v pokročilém stádiu těhotenství.

III. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaná neshledala odvolání důvodným.
5. Zhodnotila, že prvostupňový orgán přihlížel k trestnímu jednání žalobce i k tomu, jaká doba uplynula od trestního jednání a zda byl trest již vykonán. Žalobce byl odsouzen za úmyslný trestný čin k odnětí svobody podmíněně na šest měsíců a zkušební dobou do 27. 2. 2021, z čehož vyplývá, že žalobce dosud trest nevykonal. V daném případě hrozba narušení veřejného pořádku vyplývá z osobního jednání žalobce, když se dopustil trestného činu, za nějž byl pravomocně odsouzen. Dle žalované je třeba přihlídnout ke skutečnosti, že žalobce byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody. Vzhledem k tomu, že zkušební doba po podmíněčném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ještě neuplynula, nelze hovořit o tom, že žalobce již nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek. K nápravě žalobce může dojít i při pobytu na svobodě, avšak žalobce se musí nejprve ve stanovené zkušební době osvědčit. Žalobci tak nebylo prvostupňovým rozhodnutím znemožněno, aby povolení k přechodnému pobytu získal v budoucnu. Odvolací námitky žalobce byly nicméně dle žalované nedůvodné.

6. K námitce žalobce, že prvostupňový orgán nezkoumal otázku dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaná oponovala, že zákon o pobytu cizinců v případě zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce explicitně nestanovuje, avšak přesto učinila správní úvahu o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobce, vycházející z hodnocení okolností, které žalobci nebrání realizovat soukromý a rodinný život v zemi jeho původu, berouc v potaz i mezinárodní smlouvu a nález Ústavního soudu.

IV. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí a jeho rozpor s ust. § 2 odst. 3 a 4, § 3, § 68 odst. 3, § 89 odst. 2 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců.
8. Žalobce namítl, že v rozporu se skutečností správní orgány konstatují, že žalobce páchal předmětnou trestnou činnost na území od roku 2011 jako člen organizované skupiny, ačkoli na území přicestoval až v roce 2015 a odsouzen nebyl jako člen organizované skupiny, nýbrž toliko pro naplnění § 189 odst. 1 trestního zákoníku.
9. Žalobce nesouhlasí s vypořádáním jeho odvolací námitky posouzení z pohledu nebezpečí pro veřejný pořádek, kdy žalovaná podstatu zamítnutí žádosti zúžila na závěr, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Dle žalobce musí být tato obava založena na zjištění, že v jeho jednání lze spatřovat nebezpečí pro veřejný pořádek do budoucna. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 As 51/2009-68, *„opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“*. Dle žalobce musí tedy být přesvědčivě zdůvodněno, v čem je spatřováno budoucí nebezpečí v jednání žalobce. Nelze očekávat, že by žalobce měl závažným způsobem narušit veřejný pořádek v budoucnu, když k takovému závěru nezavdal důvod. Mimo předchozích odsouzení měly správní orgány zkoumat mj. podíl žalobce na trestné činnosti nebo okolnosti jeho osobního života. Žalovaná vůbec neprovedla individualizaci svého rozhodnutí s ohledem na jednání a osobu žalobce. V napadeném rozhodnutí toliko citovala z odsuzujícího rozsudku. Žalobci byl přitom uložen ten nejmírnější možný trest dle § 189 odst. 1 trestního zákoníku, což samo dokresluje, že ani soud neměl jednání žalobce za tak závažné a přistoupil toliko k uložení lehkého výchovného trestu. Žalovaná nejen že neměla generalizovat, že samotné odsouzení žalobce je závažným narušením veřejného pořádku, ale měla je přiblížit osobě žalobce a vyložit, proč jeho jednání a jeho osoba je hrozbou pro veřejný pořádek do budoucna, navíc pak závažným způsobem. Z existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet pouze tehdy, ukazují-li okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, na osobní chování, které představuje trvajícím ohrožením veřejného pořádku. Žalovaná nevyšla z dostatečně zjištěného stavu věci.
10. Žalobce dále namítl, že žalovaná nezkoumala otázku dopadů do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců a spokojila se s konstatováním, že žalobce si musel být při páchání úmyslného trestného činu vědom možných následků také v rovině zákona o pobytu cizinců, což představuje dle žalobce naprosto nepřezkoumatelné

zdůvodnění. Žalovaná ani prvostupňový orgán neprovedli posouzení relevantních podmínek, a to i přes to, že je jim velice dobře známo zázemí žalobce na území České republiky, kde má žalobce vytvořeno veškeré rodinné, sociální i kulturní zázemí, žije zde ve společné domácnosti se svou družkou, se kterou čekali narození potomka, třebaže krátce po porodu zemřelo, což však vztah mezi žalobcem a jeho družkou ještě více stmelilo.

11. Žalobce navrhl, aby soud obě napadená rozhodnutí pro jejich nezákonnost zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

V. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě zopakovala skutkovou podstatu trestního jednání žalobce, shrnula závěry napadeného rozhodnutí a uvedla, že trvá na jeho zákonnosti a správnosti. V podrobnostech odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál. Navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodl bez nařízení jednání, za podmínek a v souladu s § 51 s. ř. s.
14. Žaloba není důvodná.
15. V daném případě žalobce podal dne 3.12.2018 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky jako rodinný příslušník občana Evropské unie s účelem pobytu „§ 87b sloučení s občanem EU“. Tato skutečnost je nesporná, neboť žalovaný ověřil, že žalobce je rodinným příslušníkem paní L. R. ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Z uvedeného důvodu správní orgány posuzovaly žádost žalobce podle ustanovení dopadajících na takové postavení žalobce.
16. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
17. Žalovaná se výkladem pojmů *veřejný pořádek* a *závažné narušení veřejného pořádku* zabývala na straně 4 až 6 napadeného rozhodnutí, přičemž vycházela z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti ve smyslu čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Dále žalovaná odkázala na čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, jenž stanoví, že „*Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování*

dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, jsou nepřípustná“.

18. Nejvyšší správní soud také v rozsudku č. j. 7 As 6/2012 - 29 vyslovil, že k zamítnutí žádosti o udělení pobytového oprávnění z důvodů veřejného pořádku může být přistoupeno výhradně v situacích, kdy se cizinec dopustil jednání (nebo alespoň existuje jasná hrozba takového jednání), které představuje dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, typicky v podobě nejzávažnější trestné činnosti.
 19. V uvedeném se městský soud shoduje s výchozím právním rámcem, z něhož žalovaná následně vyvozovala své úvahy o závažnosti jednání žalobce.
 20. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí, stejně jako správní orgán I. stupně v rozhodnutí prvostupňovém se zabývaly nejen skutečností, že žalobce byl odsouzen pro trestný čin a k jakému trestu, ale tím, co je z hlediska individualizace jeho jednání rozhodné – tj. povahou jeho trestné činnosti, neboť především z té lze usuzovat na závažnost protiprávního jednání a na to, zda je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl i v budoucnu ohrozit veřejný pořádek.
 21. V případě žalobce přečin kuplířství a kořistění z prostituce provozované jinými osobami, páchané úmyslně, je trestnou činností způsobitou narušit veřejný pořádek. Žalovaná s ohledem na povahu trestního jednání žalobce náležitě usoudila na závažnost trestné činnosti, nikoliv pouze z právní kvalifikace trestné činnosti a uloženého (podmíněného) trestu, ale zejména z povahy trestné činnosti, když hodnotila, že byla zaměřena proti lidské důstojnosti, svobodě a úctě k lidským právům, páchané právě v oblasti veřejného pořádku. Žalobce, který hodlal pobývat v České republice a dle jeho tvrzení si zde vytvářel zázemí, se přesto dopouštěl takového nežádoucího jednání, jehož dopad do veřejného pořádku nemůže snižovat jeho námitka, že jeho jednání nebylo kvalifikováno jako činnost v rámci organizované skupiny. Byť takto trestně odsouzen nebyl, přesto, jak vyplývá ze skutků, které mu byly prokázány, nebyla jeho činnost samostatná, náhodná či ojedinělá a namířená proti ojedinělému objektu, ale představovala v daném období soustavné podílení se na trestné činnosti jiných osob odsouzených pro spolupachatelství, a to tím, že žalobce působil jako „nahaněč“ dívek pro účely prostituce a z této činnosti profitoval., K povaze trestné činnosti zaměřené proti lidské důstojnosti pak přistupuje skutečnost, že žalobce tak činil úmyslně a dlouhodobě, když z rozhodnutí trestních soudů vyplývá jasné období od 1.12. 2012 do 7.9.2016. V tom soud upřesňuje prokazatelnou hranici jednání žalobce, za které byl žalobce dle trestního rozsudku odsouzen, přičemž tento rozsudek vyvrací žalobní tvrzení, že by žalobce v této době nebyl na území České republiky přítomen.
- Žalobce
- tedy
- skutečně, aktuálně a dostatečně závažně ohrozil zájem společnosti způsobem, který bezesporu ohrožuje veřejný pořádek, přičemž tak činil dlouhodobě a úmyslným jednáním. Povaha jeho činnosti zcela jednoznačně vyplývá z rozhodnutí trestních soudů založených ve spise, proto v intencích povahy tohoto jednání včetně zavinění byly žalovaným zcela adekvátně přijaty závěry, že v daném případě ohrožení narušení veřejného pořádku vyplývá z osobního jednání žalobce, kterým skutečně, aktuálně a dostatečně závažným způsobem ohrozil základní zájem společnosti, kterým je respektování právního řádu. Uvedený závěr nemůže modifikovat pouhá skutečnost, že žalobce byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody se zkušební dobou a že z tohoto druhu trestu nelze na závažnost jednání žalobce usuzovat. Trestní soudy se při ukládání trestu řídí také i

jinými okolnostmi, než je jen míra závažnosti protiprávního jednání, což je patrné i v případě žalobce, kdy soudy posuzovaly i to, že nebyl trestán a jeho jednání nebylo kvalifikováno v rámci spolupachatelství. Soud je toho názoru, že druh uloženého trestu sám o sobě (a leckdy i skutečnost trestního odsouzení sama o sobě) nemusí představovat závažnou překážku negaiovně ovlivňující rozhodování o pobytových oprávněních cizinců, ale současně záleží i na povaze narušení právního řádu země, v němž cizinec hodlá pobývat.

22. Soud se ztotožňuje i s hodnocením žalované v otázce, zda žalobce představuje hrozbu pro veřejný pořádek i do budoucna, totiž v tom, že tato hrozba trvala nejméně do uplynutí zkušební doby, která byla žalobci stanovena do 27.2.2021, to znamená že žalobce je podle názoru žalované až do této doby i z pohledu soudu, který žalobkyni tuto zkušební dobu stanovil, potenciální narušitelem veřejného pořádku. Teprve po uplynutí zkušební doby lze usoudit, zda se žalobce osvědčil a lze uvažovat o tom, že by hrozba, kterou žalobce představuje pro veřejný pořádek, již nemusela být aktuální. Úvahu o ohrožení veřejného pořádku správní orgány přijaly v době svého rozhodování společně s odpovídající úvahou o tom, že žalobce, který byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody, trest dosud nevykonal, proto i toto odůvodnění přistupuje k přesvědčivosti závěrům žalované nelze dojít k jednoznačnému závěru, že se žalobce v průběhu trestního odsouzení osvědčil a hrozba ohrožení veřejného pořádku již netrvá.
23. Při posuzování otázky, zda žalobce může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, je s ohledem na závažnost protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil, nezbytné postupovat s nemalou mírou obezřetnosti a určitou mírou předběžné opatrnosti, neboť Česká republika má právo od cizinců, kteří chtějí dlouhodobě pobývat na jejím území, vyžadovat patřičný respekt ke svému právnímu řádu. Soud uvádí, že správní orgány České republiky jsou povinny chránit bezpečnost svých občanů, jejich majetek, zdraví, život a jiný obecný zájem a působit na deliktne se chovající cizince na svém území tak, aby postihovaly a předcházely páčání trestné činnosti.
24. Městský soud v Praze se proto se závěry žalované ohledně závažné překážky pro vydání povolení k přechodnému pobytu ztotožnil a v napadeném rozhodnutí neshledal vady nedostatečného a nepřesvědčivého odůvodnění úvah žalované a postup v rozporu se základními zásadami správního řádu, k nimž žalobce ostatně konkrétně své výhrady nespecifikoval.
25. Soud neshledal ani pochybení v hodnocení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
26. Je pravdou, že správní orgán 1. stupně se přiměřeností dopadu rozhodnutí do života žalobce nezabýval, zřejmě s ohledem na ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, jenž posuzování dopadů rozhodnutí do života cizinců v těchto případech explicitně nevyžaduje, nicméně žalovaná na tuto otázku nerezignovala a k odvolací námitce žalobce vypořádala, že ze spisu nevyplynuly žádné konkrétní překážky ve smyslu § 174a zákona, které by bránily realizaci rodinného a soukromého života v zemi původu žalobce. V uvedeném směru se vyjádřila i ve vztahu k úpravě dané Úmluvou o právech dítěte s tím, že zásah do soukromého a rodinného života žalobce nepřevažuje nad okolnostmi projednávaného případu žalobce a i v intencích Úmluvy a nálezů Ústavního soudu IV. ÚS 108/97 hodnotícího i aspekt vědomosti cizince o vlastní protiprávní činnosti jako důvodu

pro nevyhovění žádosti o pobytové oprávnění, shledala, že vydané rozhodnutí není nepřiměřené.

27. V souvislosti s uvedeným soud konstatuje, že z hlediska namítané přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a osobního života žalobce, z podkladů řízení nevyplývají ani natolik závažné důvody a okolnosti života žalobce potvrzující hlediska ust. § 174a zákona, které by nepřiměřenost potvrzovaly.
28. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění do 14.8.2017 při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Dle téhož ustanovení ve znění v době vydání napadeného rozhodnutí bylo pro účely posouzení uvedených kritérií zákonné ustanovení doplněno o povinnost účastníka řízení v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
29. Žalobce sice pobýval na území České republiky delší dobu a ke dni rozhodování správních orgánů bylo hodnoceno jeho postavení dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona, tj. že žalobce má s občankou české republiky trvalý partnerský vztah, nicméně nedokládal další žádné jiné ekonomické, pracovní a jiné osobní poměry, které by svědčily o intenzitě vazeb k České republice a na druhé straně kvalitu vazeb ke státu jeho původu. Jiné skutečnosti a poměry ohledně rodinného a osobního života žalobce žalovaná neměla od žalobce k dispozici, proto sama bez znalosti jeho poměrů nemohla kromě délky pobytu, jeho věku a vazeb k partnerce posuzovat jiná hlediska přiměřenosti dle § 174a cit. zákona. Nadto žalobce integraci do české společnosti respektem k základním ústavním principům právního státu svým protiprávním jednáním neosvědčil a v době rozhodování správních orgánů při podmíněném odsouzení ani případnou nápravu osvědčit nemohl.
30. V této věci žalobce žádné specifické skutečnosti ohledně dalších hledisek citovaného zákonného ustanovení sám neuvedl, a to ani v podané žalobě, když by se logicky dalo předpokládat, že tak ve vlastním zájmu učiní. Podklady správního řízení nesvědčí o takových dlouhodobých a stabilních soukromých poměrech žalobce, které by předčily a konvalidovaly protiprávní jednání, jehož se na území České republiky dopustil. Soud proto přisvědčil žalované v tom, že dopad napadeného rozhodnutí do osobního života žalobce je sice negativní, avšak nikoliv nepřiměřený, neboť zájem české společnosti na zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce je z důvodu jeho jednání na území silnější než zájem žalobce na prodloužení povolení k přechodnému pobytu.

VII. Závěr

31. Na základě shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákona jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2022

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu